

Chương 30

Phòng Khuê Khốn Thiếu Hiệp
Địa Khuyết Trổ Kỳ Công

Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu không phải là nữ lưu bình thường, chẳng những nàng văn võ toàn tài, đầy thân tuyệt học, mà trong lòng còn nuôi chí đoạt ngôi bá chủ giang hồ. Do vậy nàng tuy ẩn thân ở đây nhưng tai mắt có khắp miền nam bắc, đối với động tĩnh trong giới võ lâm mười phần linh thông.

Đương nhiên Yến Lăng Vân gần đây danh chấn giang hồ, các phái tranh nhau được chàng, nàng không thể không biết. Thêm nữa nàng tuy tuổi đã đôi mươi nhưng vẫn còn cô độc, nghe đồn chàng tư mạo võ công rất lấy làm hợp ý luôn mơ tưởng đến chàng. Như vậy đã bắt được chàng hôm nay, lẽ nào nàng bỏ qua?

Nhất là vừa thấy Yến Lăng Vân chẳng chút phí sức đã vượt qua các cửa kỳ lạ của Mê Cung và vượt luôn Cửu Cung Kiếm Trận của các nữ nhân quả là tuyệt thế kỳ tài, duyên trời đã định, nàng quyết ý phải đạt được mục đích.

Nhân vậy khi thấy chàng cương cường không hề bị sắc đẹp động tâm và khó dùng ngôn ngữ khuất phục được chàng, lại sợ rằng chàng đã nói đi liền đi, không thể nào giữ được. Trong lúc gấp gáp, nàng không tiếc bèn phát động cơ quan mai phục trong phòng khuê lợi dụng Mê Hồn Hương đánh gục chàng, chuẩn bị tiến hành đặt chàng vào sự đã rồi.

Ý nàng muốn như vậy nhưng cuối cùng bản chất nàng vẫn là một khuê nữ hoàng hoa từ nhỏ đã được đọc sách thi thư lễ nhạc chứ không phải loại dân nữ vô hạnh. Khi người chàng đã ngã vào lòng nàng, bất giác mặt nàng đỏ gay, tim nàng rộn dập đồng thời nghĩ bụng:

"Chủ ý của ta xem ra không ổn! Nếu không cẩn thận vĩnh viễn sẽ mang lấy tiếng dân tiện và chàng cũng không chịu nổi vết nhơ ấy, khó mà đạt tâm phục được, không khéo xảo quá thành vụng!"

Rồi nàng bế người trong lòng đặt ngồi lên ghế, sau đó cho chàng uống một viên thuốc giải, nàng ngồi chờ đợi.

Vừa thấy chàng hơi tỉnh, Lạc Hồng Châu lập tức nhu hòa nói:

- Tướng công, tạ lỗi với tướng công, tiểu muội lỗi mắng nhất thời, thực không phải ý nguyên, kính xin thứ tội.

Rồi u oán nói tiếp:

- Lạc Hồng Châu tiểu muội tuy gởi thân vào nơi hoang dã nhưng xuất thân trong một nhà thư hương thi lễ dẫu phải là kẻ tự khinh mình. Chuyện ngày hôm nay là khéo hợp với lời thề của tiểu muội trước tiên nghiêm khi xưa, nếu không cái Mê Cung này đã có từ trăm năm nay chưa hề có nam nhân nào sống qua được.

Mặc dù nàng rất ôn nhu nhỏ nhẹ, Yến Lăng Vân đứng thẳng dậy giận dữ cười gần:

- Đừng phí lời, mau đem thần kiếm trả cho thiếu gia, nếu không thiếu gia sẽ không tha dẫu!

Bách Hoa Cung chủ thê thiết đáp:

- Xin tướng công chờ nóng vội, tiểu muội xin báo minh bạch, sự việc đã đến thế này, chỉ có hai con đường để chọn. Một là tướng công chết dưới chuồng tiểu muội, hai là phải vĩnh viễn kết duyên cùng tiểu muội, trái lại phòng này đóng kín, tướng công dù có bản lãnh thông thiên cũng không thể thoát được dẫu.

Nàng hơi xoay thân thể mềm mại cầm thanh cổ kiếm đặt ở đầu giường lên cung kính nâng ngang mày:

- Thần kiếm ở đây, tướng công không yên tâm cứ thu giữ lấy.

Bấy giờ Yến Lăng Vân không có tâm trí dẫu nghe nàng nói nhiều, lập tức đưa tay ra lấy kiếm. Tuy bề ngoài dửng là vật cũ của chàng nhưng vẫn chưa yên tâm, chàng kéo ra một chút xem cho kỹ. Bất ngờ vừa nhìn vào đã thấy thân kiếm ẩn hiện sắc tia chứ không phải là sắc cũ. Thoạt đầu chàng không lấy làm lạ, nhưng khi rút toàn bộ kiếm ra khỏi vỏ mới biết khác hẳn, nhìn lại cán kiếm chàng đọc được bốn chữ Nam Minh Ly Hỏa màu xanh biếc.

Căn bản không phải là Thái Âm Thần Kiếm.

Yến Lăng Vân kinh ngạc trả kiếm cho Bách Hoa Cung chủ, nghiêm mặt nói:

- Đây không phải là vật của tại hạ, vật mà tại hạ muốn thu hồi là thanh Thái Âm Thần Kiếm làm mất ở thành Bình Giang hôm trước.

Lời chàng là hoàn toàn đúng với sự thật. Không ngờ đối phương vừa nghe xong lập tức chau mày buồn bã nhận lại thanh kiếm từ từ đáp rằng:

- Đây không phải là vật tướng công làm mất, vậy bản sơn còn có thần vật thứ hai nào khác nữa?

Vừa nhận lại kiếm, tức thì rút soạt thanh Nam Minh Ly Hỏa ấy ra, hai mắt tròn tròn nhìn chàng quát hỏi:

- Yếu tướng công, lẽ nào tướng công lại là môn hạ của Ngũ Quỷ ở Quát Thương Sơn hay sao?

Không biết vì lý do nào vị cô nương ấy hốt nhiên thái độ biến đổi hẳn. Chàng vẫn không cải sắc cười nhạt:

- Tiểu sinh tuy không có tài năng gì nhưng cũng chưa đến nỗi phải hạ thân kết đảng vũ với bọn lão tặc Quát Thương ấy.

Nhưng Lạc Hồng Châu có vẻ chưa tin, nàng hỏi tiếp:

- Nếu tướng công không phải là người của Huyền Âm phái, tại sao có Thái Âm Thần Kiếm do Tri Phi Tử có đạo hiệu Thái Âm chân nhân nhà họ Lạc ta, xin mau nói rõ?

Chẳng lẽ Bách Hoa Cung nhân này lại là hậu duệ của Tri Phi Tử Lạc Hoàn Lữ? (Tri Phi Tử vốn là tị tổ của Huyền Âm phái) Việc này quả là ra khỏi tưởng tượng của Yến Lăng Vân. Nếu nữ nhân này đúng là hậu duệ của Huyền Âm tổ sư tại sao chưa bao giờ chàng nghe Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy nhắc tới tên? Bao nhiêu nghi vấn chồng chất trong lòng khiến chàng thần thờ đáp:

- Đó là chỉ vì tiểu sinh vô ý mà có đó thôi.

Định thần đôi chút, chàng hỏi lại:

- Cứ theo tiểu sinh được biết truyền nhân của Tri Phi Tử lão tiền bối chỉ có một chi phái ở Quát Thương Sơn, nguồn gốc của cô nương tại sao trên giang hồ chẳng ai hay biết?

Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu nghiêm sắc mặt:

- Tướng công có chỗ chưa biết, Lạc Hồn Nhai chỉ là một chi phái do lão tổ sáng lập lúc ban sơ, đến văn niên lão tổ đốn ngộ là mình đã lầm, liền quy ẩn nơi đây đổi tên truyền thụ võ công cho con cháu, không màng đến chuyện đời nữa, người khác làm sao biết được?

Mặt nàng phơn phớt đỏ liếc nhìn chàng nói tiếp:

- Hôm nay nếu không phải tướng công, tiểu muội cũng quyết không nói thật. Sau đó lão tổ cải tên là Thiên Ngu Khách truyền thụ võ công cho con cháu. Năm trước đây,

mấy vị Độc Hành Tẩu Kỷ Linh và Nam Cung Liễu chẳng biết ắt giáp gì tìm tới Thiên Toàn Tiên Phủ trở về đều chết cả, họ chính là có nguồn gốc với Huyền Âm phái đó.

Mấy lời ấy của nàng giúp chàng tỉnh ngộ, nghĩ thầm:

"Thảo nào võ công của Kỷ đại ca với Vạn Tượng Quy Nguyên Thực Lục trong thạch thất cổ động ở Quát Thương Sơn rất giống nhau, cộng thêm chuyện Nam Cung Liễu được con linh vật cứu về thạch thất ấy, nguyên do là vì họ đều là truyền nhân của môn phái Tri Phi Tử."

Chàng liền gật đầu xác nhận:

- Đa tạ cô nương đã cho biết, tiểu sinh chỉ vì vô tình được sở truyền của Tri Phi Tử lão tiền bối mà thôi.

Chàng trầm ngâm một chút, hỏi lại:

- Hai vị tiền bối Kỷ Linh và Nam Cung Liễu trước sau qua đời, theo cô nương phải chăng là vì đã đại đột đến Thiên Toàn Tiên Phủ, xin được cô nương chỉ giáo?

Hiện thời chàng không còn chút hiềm thù nào nữa, khẩu khí rất ư hòa thiện. Nhất là Bách Hoa Cung chủ được biết chàng là nghĩa đệ của một người trong bản môn, rất lấy làm hoan hỷ cười đáp:

- Chuyện còn dài lắm, mời tướng công hãy ngồi xuống đây.

Rồi ân cần dọn trà thơm mời chàng, bắt đầu ôn tồn kể:

- Tiên tổ và tiên phụ của tiểu muội cũng đã từng gặp tai nạn vì vật báu của Đại Hoang mười năm trước, gần đây nghe tin hai vị Kỷ Linh và Nam Cung Liễu cũng vì tìm đến Thiên Toàn Tiên Phủ mà bỏ mạng. Tuy chưa biết rõ căn kẽ, nhưng theo tiểu muội ấy cũng chỉ vì không chịu soi cái gương của người đi trước. Thật ra Kỷ Linh và Nam Cung Liễu đều là truyền nhân của Cửu Cung Sơn, chỉ vì khi xưa tổ sư Thiên Ngưu Khách hành hiệp giang hồ huyền diệu như rồng chỉ thấy đầu không thấy đuôi. Vả chăng người không muốn cho ai biết chân diện mục, khi truyền võ công cho Kỷ Linh và Nam Cung Liễu, người không chịu cho biết tông phái và tên tuổi, nên trước sau họ chẳng biết sư môn là gì và cũng chưa hề đến đây.

Nghe ra câu chuyện nàng kể nửa phần là đúng sự thật, chàng gật đầu:

- Đa tạ cô nương chỉ bảo, nhưng tại hạ đến đây là truy tìm lại Thái Âm cổ kiếm, bây giờ biết nó nguyên là thuộc của gia tộc cô nương, nếu có bị quý phái đoạt lại cũng là lẽ đương nhiên, xin thứ tha cho tội thất lễ, xin cho được cáo từ.

Hai tiếng "cáo từ" chàng vừa buông ra, Bách Hoa Cung chủ hơi rùng mình, thẳng thốt:

- Ô, tướng công nhất định đi thật sao?

Nàng ngẩng khuôn mặt đẹp lên, hai mắt lóng lánh đen nhìn Yến Lăng Vân, run giọng:

- Sự đến thế này, tiểu muội Lạc Hồng Châu không thẹn gì nữa, tướng công là người đọc thi thư hãy xét lại cho tiểu muội. Lúc này, nơi này, tình cảnh này, thân chúng ta đang ở trong động phòng, tất cả người bang chúng đã đều biết chúng ta là vợ chồng, nếu tướng công quyết dứt áo ra đi, tương lai tiểu muội biết ăn nói làm sao với thuộc hạ?

Câu nói của nàng chẳng khác gì một lời van xin khẩn cầu. Nhưng sắc diện Yến Lăng Vân vẫn vô cùng lạnh lẽo:

- Mỗi người có một chí riêng, không nên cố cưỡng, vả chăng đó là do âm mưu của các cô nương đâu có can hệ gì đến tiểu sinh?

Dứt lời chàng đứng dậy có ý tìm cửa bước ra, nhưng đưa mắt nhìn hết bốn chung quanh, căn phòng như đúc từ một khối đá, tuy tường vách sáng sủa như dát ngọc nhưng không hề thấy đâu là dấu hiệu của cửa ra. Tiếng Bách Hoa Cung chủ nhắc bên tai:

- Tướng công không nên vọng động. Phòng này là nơi ở của vị tổ sư Tri Phi Tử năm xưa dựa theo thiết kế của Đại Hoang chân nhân, tên là Huyền Cơ Địa Khuyết, chẳng những ảo diệu vô cùng mà còn tập trung rất nhiều cơ quan mai phục, trong ấy có tử môn nếu chạm vào tất toàn bộ gian Mê Cung này rơi thụt sâu xuống đất tan thành tro bụi đấy.

Tiếp đó nàng nhẹ như một con chim én lướt thân tới chặn trước mặt chàng, u oán nói:

- Mấy lời khẩn thiết của tiểu muội vừa rồi nếu không được tướng công quan hoài tới, cứ nhất định đòi đi tướng công hãy hạ thủ đánh chết tiểu muội đi!

Yến Lăng Vân vốn là kẻ bản chất nhân hậu, hai bên lại không cừu không oán, lẽ nào chàng nỡ vô cớ giết người? Chàng đành cười lạnh lẽo:

- Tiểu sinh không tin có loại cơ quan nào có thể giữ được tiểu sinh.

Đồng thời chàng vận chân khí tay phải nhanh nhẹn như điện đánh một chưởng vào phía hữu vách đá. Theo lý với công lực của chàng hiện nay có thể đập tan vàng nát đá, hiện thời khoảng cách giữa chàng và vách đá rất gần, nếu có bảo kiếm, ít nhất chàng cũng có thể xoay sở dễ hơn. Nhưng sự thực không như chàng tưởng. Chỉ nghe một tiếng nổ chấn động, vách đá vẫn tro tro không hề bị tổn hại chút nào, chỉ có bụi

cát bay lên mù mịt. Từ đó có thể chứng minh, cái động này cực kỳ chắc chắn. Yến Lăng Vân vẫn không nản chí, chàng lại thi triển Lãnh Diệm Xuyên Tâm Chỉ thăm dò. Kết quả vẫn không xét được thực hư.

Bấy giờ Bách Hoa Cung chủ không nói một lời nào nữa, nàng lui về ngồi xuống chiếc giường ngà cúi đầu trầm tư. Yến Lăng Vân thử một chút, chàng chợt nghĩ ra có lẽ mấu chốt trọng yếu là do ở phần trang trí trong phòng này. Chợt chàng nhận ra dấu hiệu có chút khả nghi ở cách bày trí ghế bàn. Tức thì chàng phi thân trên chiếc tràng kỷ đá tung nó lên. Quả nhiên có biến đổi, chiếc ghế vừa bị đá lên toàn động sáng lòa những ánh chớp. Kinh nghiệm vừa rồi bị mê hương, Yến Lăng Vân chớp nhoáng nhảy qua một bên cẩn mật đề phòng.

Bỗng nhiên chàng nghe Bách Hoa Cung chủ bật cười, thì ra những ánh chớp ấy chẳng phải là ám khí gì cả mà chỉ là một chùm pháo hoa như chàng đã thấy trên bầu trời đêm Bình Giang thành. Chùm pháo hoa ấy kết thành một cụm sáng rực rỡ giữa trần động cực kỳ đẹp mắt liên tiếp kết sáng thành bốn chữ "Bách niên giai lão". Thực là một trò đùa, đối với chàng có phần nhạt nhẽo.

Riêng Lạc Hồng Châu nhìn mấy chữ chúc tụng ấy mỉm cười một cách gượng gạo cay đắng:

- Tướng công ơi, chẳng lẽ lòng dạ sắt đá, tướng công không kể gì đến danh tiết của tiểu muội ư?

Âm thanh nàng rất thành khẩn dễ xiêu lòng, nhưng chỉ vì Yến Lăng Vân đã trải qua nhiều mối tình bi thảm, gần đây chàng cảm thấy bị tình cảm phiền não quá nhiều nên chẳng muốn đoái hoài gì tới nữ nhân nữa, nghe âm thanh thành khẩn ấy, chàng chẳng có cảm giác gì cứ thản nhiên tra xét, hy vọng tìm ra chỗ bí mật của cơ quan. Có lẽ thái độ ấy của chàng khiến Bách Hoa Cung chủ đau khổ thương tâm, đột nhiên nàng đứng dậy, thái độ thay đổi hẳn, nàng chỉ tay vào mặt chàng:

- Họ Yến kia, ta không ngại báo cho người rõ, thạch động Huyền Cơ Địa Khuyết này, cơ quan chín phần là ở bên ngoài chứ không phải bên trong, tất cả là đều có ám hiệu của cô nương ta mà thi hành, không có ám hiệu để bên ngoài nhận được, dù có cánh bay cũng không bay khỏi nơi đây được đâu.

Rồi nàng chuyển qua giọng nức nở:

- Lạc Hồng Châu ta có điểm nào không xứng đáng với người, nói mau đi!

Người nào cũng có phần tự tôn riêng của người ấy, nàng đã quá khuất thân chỉ vì hy vọng đạt được tình yêu của chàng, nay không được gì tất sẽ từ oán sinh ra cừ hận.

Rất tiếc Yến Lăng Vân bản tính vốn cố chấp vào điều thiện và quật cường đã biến thành bản chất thứ hai, chàng bật cười nhạt:

- Chuyện tình yêu hôn nhân của nam nữ là phải do hai người cùng tình nguyện. Hiện thời tiểu sinh không có ý tìm giai ngẫu, vả chăng cô nương là tiên nữ giáng phàm, tiểu sinh đâu dám mơ cao?

Lời ấy của chàng chẳng khác nào quả quyết đoạn tuyệt. Bách Hoa Cung chủ nghiêng chặt răng hàm hực đáp:

- Hừ! Người đừng thấy Lạc Hồng Châu cô nương ta hôm nay vì tuân theo di mệnh của tiên phụ mà người khinh thường ta quá thể?

Nàng đưa tay tháo dây áo đai phục bên ngoài để lộ bộ quần áo bó sát gọn ghẽ bước lên vài bước hai mắt tròn tròn giận dữ quát:

- Cô nương muốn thử coi kẻ vô tình như người có bao nhiêu bản lĩnh mà khinh người đến thế?

Tiếp đó nàng quát gọn hai tiếng "tiếp chiêu" lập tức chưởng phát ra chiêu Họa Long Điểm Nhân lướt thân tới. Hai vai ngọc nàng lay động như hành vân lưu thủy mau hơn gió cuốn, hai cánh tay trắng muốt như ngó sen biến thành muôn ngàn bóng tay, kinh phong quạt ra khắp nơi đập thẳng tới Yến Lăng Vân. Chẳng những nàng xuất thủ lợi hại mà hỏa hầu cũng rất thâm hậu, chiêu thức lại kỳ ảo, bộ pháp nhẹ nhàng như điện chớp không dễ chống đỡ. Chàng không dám chậm trễ, vội thi triển Lục Hợp Tiềm Tung Bộ hóa giải chiêu số, khó khăn lắm mới thoát hiểm. Tuy thoát được nhưng vẫn ngẫm kinh dị vì nữ nhân này quả bản lĩnh phi phàm, lập tức chàng định thần triển khai sở học thừa cơ hội trả chiêu không dám khinh thị. Nhất là hai bên đều có một suy tưởng hy vọng nhờ vào thân hình bộ pháp chiếm được thượng phong nên vừa nhập trận đã thi triển hết sở học thân hình xoay như chong chóng như rồng bay phượng múa khiến màn trường rung rinh khiến người mắt hoa thần mê.

Trong chớp mắt họ đã trao đổi hơn trăm chiêu không phân thắng bại. Không hiểu vì sao đột nhiên Bách Hoa Cung chủ quát to:

- Dừng tay.

Nàng lập tức nhảy ra vòng chiến, hai mắt hạnh tròn tròn vội hỏi:

- Họ Yến, bản môn chưa hề truyền thụ cho ai Vạn Tượng Quy Nguyên, tại sao người biết được?

Thì ra lúc hai người giao đấu đều sử dụng cùng một loại võ công nguồn gốc. Yến Lăng Vân cũng đã nhận ra chiêu pháp đối phương giống hệt như các mô hình trong thạch thất cổ động Quát Thương Sơn, chàng cười nhạt đáp:

- Điều đó là do tiểu sinh ngẫu nhiên vào được nơi ở cũ của lệnh tổ, xin nhờ cô nương chỉ chính cho những thiếu sót?

Âm thanh chàng vẫn bình hòa không có chút gì đối địch. Bách Hoa Cung chủ vừa gạt đầu vừa mấp máy đôi môi anh đào, hình như nàng đang dùng Truyền Âm Nhập Mật chỉ thị gì đó cho bên ngoài. Đột nhiên ánh sáng trong động phòng vừa sáng vừa tối, trước mắt cảnh tượng liên biến đổi. Hai người cùng đứng trước một bức tượng lão nhân râu năm chòm dài tới ngực mặc đạo bào sống động như người vẫn còn sống, đồng thời Lạc Hồng Châu nghiêm cẩn cao giọng quát:

- Yến ca ca chưa tham bái tổ sư, còn đợi đến bao giờ?

Thì ra đó là di ảnh của Tri Phi Tử, kỳ nhân một thời. Bấy giờ Yến Lăng Vân bất giác không thể tự chủ nảy sinh lòng tôn kính vội vàng theo lời quỳ xuống hành lễ. Đứng dậy chàng cung tay nói lớn:

- Tiểu sinh tuy được lệnh tổ sư di truyền chút bản lãnh, nhưng không phải là môn nhân của quý phái, cô nương gọi là ca ca, tiểu sinh thực không dám nhận.

Không ngờ mặt Lạc Hồng Châu đột nhiên lạnh như băng giận dữ nói:

- Xưa nay võ lâm thân phận sư đồ phải rõ rệt. Sở học của người đều bắt nguồn từ gia tổ, sao lại vong bản?

Câu ấy của nàng không phải không có lý nhưng chàng vẫn lắc đầu cười:

- Sở học của tiểu sinh trong vòng một năm nay thâm thái của các môn phái, nếu theo lời cô nương mà luận, chẳng lẽ tiểu sinh phải nhận là đệ tử của khắp thiên hạ sao? Võ học nhiều nhánh nhưng cùng nguồn, cô nương chớ quá tự đề cao môn phái, vả chăng lệnh tổ có để lại võ công cái thế cũng đâu phải là có ý truyền cho tiểu sinh?

Câu nói ấy như một gáo nước lạnh dội lên đầu Lạc Hồng Châu, bao nhiêu hy vọng của nàng tan biến, nàng giận dữ trầm giọng:

- Đã nói như thế, người dám thi triển võ công nào khác ngoài võ công bản môn cao thấp với cô nương không?

Tự nhiên chàng không thể từ chối, đành lạnh nhạt đáp:

- Có gì mà không dám? Chỉ vì sở học của tiểu sinh rất tạp, có gì hơi giống với bàng môn tà đạo, xin cô nương hãy cẩn thận đề phòng.

Chàng vốn là người quang minh lỗi lạc chỉ sợ khi thi triển Miêu Lãnh Nhiếp Hồn Chưởng, bị đối phương cho là tà thuật nên chàng phải báo cho biết trước. Lạc Hồng Châu cười gằn:

- Khỏi cần nói, dù người có yêu pháp cô nương cũng nào sợ?

Rồi không đợi đáp lời, hai chưởng sử xuất Tinh Nguyệt Giao Huy thân hình như đóa mây hồng tấn công liền. Yển Lăng Vân cũng không dám chậm trễ lập tức triển khai tuyệt học sở truyền của Công Tôn lão nhân tránh né. Bây giờ hai người đều có tính toán trước vừa xuất chiêu đã dữ dội như lửa cháy. Nhất là Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu, tuyệt chiêu của nàng càng xuất càng huyền diệu như vô cùng. Bất cứ chiêu thế nào của nàng cũng đều hàm súc huyền cơ vô đậm, uy lực cực lớn.

Quả nhiên chưa qua mười hiệp, Yển Lăng Vân không dám dùng Bích Linh Chưởng của Quỷ Ảnh Lang Quân ra đối địch nữa mà phải sử xuất bản lãnh của Miêu Lãnh. Khắp phòng đầy những tiếng gió rít kỳ dị khi dứt khi nổi, khi lại rít lên những tiếng ghê rợn. Mặc dù vậy Bách Hoa Cung chủ Lạc Hồng Châu vẫn không động dung chút nào. Nàng vẫn an nhàn vừa đánh vừa hô to:

- Chút võ vẽ quỷ quyết của họ Khuyết ở Miêu Lãnh đâu có gì lạ, hãy nhìn cô nương đây!

Vị cô nương hậu duệ kỳ nhân Tri Phi Tử này quả là siêu phàm. Tiếng nàng vừa dứt, nàng liền thi triển liên hoàn mấy quái chiêu, bức bách Yển Lăng Vân luống cuống tay chân, chàng không muốn khiến khí Tam Âm Lục Dương nên càng lâm vào nguy khốn. Chợt nghe soạt một tiếng, chỉ thấy hoa mắt lên, chiếc khăn quấn tóc trên đầu chàng đã bị đối phương đoạt mất.

- o O o -